

blevet betinget dømt, indtræder et Forhold, som jeg maa sige er meget beklageligt. Dommen afsiges Kl. 10, den skal saa beskrives, men Kl. 3 Eftermiddag om Lørdagen kommer den til Vicepolitidirektøren. Nu havde det været rimeligt, at Vicepolitidirektøren, der vidste, at Dommen var afsagt Kl. 10, havde sørget for at telefonere til den paagældende Politistation for at anmode om, at Dagmars Moder vilde komme og hente hende, saa kunde Dagmar være blevet løsladt ved 3—4 Tiden Lørdag Eftermiddag. Men i Stedet for har Vicepolitidirektøren ganske roligt beholdt Dagmar i Arresten til Mandag. Dette finder jeg meget beklageligt og skal ogsaa sørge for, at det bliver paatalt. De Forseelser, som er begaaede af Politiet overfor dette Barn, er det i Kraft af den Embedsmyndighed, jeg indehaver, muligt for mig at paatale, og det skal jeg gøre, saa sandt som ikke noget Barn bør forurettes af Myndighederne.

Da det jo udenretligt var blevet oplyst, at Drengen Poul var den, der havde stjaalet Uret og stillet det ud i Porten, blev der afholdt nyt Forhør. Det er fejlagtigt sagt, at det var mig, som foranledigede dette Forhør. Det har jeg ikke gjort, det er et ganske normalt Forhør, som maatte optages. Naar Poul var den sigtede, maatte der afholdes et Forhør for at faa oplyst, om det var rigtigt, om Poul virkelig var den, som havde taget Uret, men under dette Forhør maatte det naturligvis ogsaa saa vidt gøriligt oplyses, af hvilken Grund Dagmar havde tilstaaet, at det var hende, naar det ikke var hende, og det var nødvendigt at gøre disse Forhør ret indgaaende, thi man maa huske paa, at Dagmar havde været meget omtumlet og i disse Dage havde været Genstand for Paavirkning fra mange Sider. Det har været sagt, at Assessor Axel Rasmussen holdt Forhør over Dagmar i 7½ Time. Det er ikke rigtigt. Der afholdtes Forhør den Dag fra Kl. 10½ til 6½, men 15 Personer var tilsagte til dette, og Dagmar har overhovedet ikke været Genstand for Forhør i mere end 2 Timer denne Dag, og i den Tid, som forløb fra Kl. 10½ til 6½, var der to Pauser, en Frokostpause paa ½ Time og en Pause paa tre Kvarter, medens Assessor Rasmussen var til Votering i den samlede Ret. Der har i Dagens Løb været tilbudt Dagmar Mad, som hun ogsaa har taget imod og spist, og der er tilbudt hende at gaa en Tur, hvis hun vilde, men hun har selv foretrukket at blive paa Raadhuset. Dette maa jeg op-

lyse om det sidste Forhør, og jeg skal, angaaende hvad der fremkom i dette Forhør, med den højtærede Formands Tildelse anføre nogle ganske faa Ting. Overretssagfører Steinthal var Væрге for Dagmar Petersen og var en af de 15, der var tilsagte til dette Forhør. Dagmar forklarer, at Overretssagfører Steinthal i en Samtale med hende under fire Øjne, inden Sagen blev optaget til Dom, fortalte hende, at han, som hun forstod var Sagfører, var kommet for hendes Skyld og for at være hende til Hjælp, og at hun, hvis hun ikke havde taget Uret, skulde sige ham det. Hun fastholdt, at det var rigtigt, hvad hun havde sagt i Retten, at hun havde taget Uret, og han sagde saa til hende, at det var grimt, at hun havde beskyldt Poul for det, og at naar hun virkelig havde taget Uret, kunde det ikke nytte, at hun gik hjem og sagde, at hun ikke havde gjort det. Overretssagfører Steinthal erkender, at han i det væsentlige har udtalt sig til Dagmar som af hende forklaret. Han erkender yderligere, at han ikke havde nogen Tvivl om hendes Tilstaaelses Rigtighed. Han anmodede om en Samtale under fire Øjne med Dagmar, fordi han, der havde læst Hovedrapporten igennem, dels deraf, dels af Forhørsdommerens Meddelelse vidste, at Dagmars Moder mente, at hun var uskyldig i Tyveriet, og fordi hun først havde nægtet. Efter at have talt med Dagmar meddelte Overretssagfører Steinthal Forhørsdommeren — det var le Maire —, at han, Steinthal, ingen Tvivl nærede om Tilstaaelsens Rigtighed. Han tilføjede, at det kunde godt være, at Dagmar, der gjorde et noget forkuet Indtryk, vilde gaa fra Tilstaaelsen, naar hun kom hjem, hvorfor han anmodede Forhørsdommeren om, at hun maatte blive udfolgt til Paavisning af, hvor og hvorledes hun havde gemt Uret. Hun blev da ført ud til Paavisning af, hvordan hun havde stillet Uret fra sig i Porten. Og nu sker der noget, man i Sandhed ikke kan bebrejde le Maire, nemlig at Dagmar er i Stand til fuldkommen at paavise, hvor Uret havde staaet, der, hvor Poul havde sat det, og forklare fuldkommen, hvordan det har staaet med Glasset indad og det hele. At hun kunde det, hidrører fra, at der havde været en Samtale mellem Fru Robertsen og Madam Petersen, altsaa Dagmars Moder, under hvilken de var blevet noget uenige, og Fru Petersen havde sagt til Fru Robertsen, at Uret overhovedet ikke havde været borte. Saa siger Fru Robertsen: Lad os gaa hen i Porten og faa forklaret af